

Србија са новом влашћу још није утврдила стратегију у вези са дијалогом о Косову и Метохији, поготову је непознат дневни рад, а њени лидери већ пар месеци, из дана у дан, понављају да желе дијалог „на високом, па и највишем“ нивоу! Шта је то што лидери виде да Србија добија прихватањем дијалога са Приштином на високом и највишем нивоу!? Целовиту примену Резолуције СБ 1244, поштовање Устава, суверенитета и територијалног интегритета, слободан и безбедан повратак 230.000 Срба и других неалбанаца протераних у кампањи етничког чишћења, враћање контингената војске и полиције, или неки датум, односно, степеник на бескрајном путовању ка Европи?

Чини ми се да се овде ради о замисли влада водећих чланица НАТО и ЕУ које верују да ће подизањем тзв. дијалога на висок и највиши политички ниво убрзати легализовање свог чеда – илегално отцепљеног Косова. Они су га силом направили на делу отете српске државне територије, а гурају Србију да га призна као легалну независну државу и доброг суседа! Последице „јурњаве“, или „журбе“, да се не пропусти нека „шанса“ на „европском путу“, да се избегне негативна оцена комесара, или Савета ЕУ и да се са „техничког“ ускочи у највиши политички ниво тзв. дијалога, заиста, могу бити тешке, непоправиве. Није прилика да се улази у детаљнија предвиђања. Да ли, на пример, лидери Србије размишљају како би њихов евентуални сусрет и руковање са „премијером“ или „председиком“ Косова, уз обавезно присуство представника ЕУ, протумачили лидери пријатељских земаља које још нису признале једнострано, илегално отцепљење Косова и Метохије? То би за њих, дубоко сам убеђен, био сигнал убрзаног попуштања Србије и удаљавање од Резолуције СБ УН 1244 и сопственог Устава. На њихове оцене не утиче много околност што српске лидере на то гурају Меркелова, Клинтонова и Ештонова. Ни то што је „демократизована“ Србија спала на просјачки штап па је нестрпљива да се домогне и приступних фондова. Они посматрају конкретне потезе Београда и све мање значаја придају, готово, ритуалним изјавама српских лидера да никада неће признати независно Косово.

Поменута тројка ће, преко својих канала, потврдити пријатељима српског суверенитета

и територијалног интегритета да подизање дијалога на високи и највиши ниво потврђује да Београд наставља да сарађује, да је спреман на *de facto* признање Косова, само тражи поступност и форме да сачува образ пред сопственом јавношћу. Резултат би могла бити нова признавања Косова као независне државе, корак напред ка захтевима за учлањење Косова у међународне организације. Сусрети на највишим нивоима у свету се тумаче и као манифестације. Манифестација чега - у конкретном случају? Кооперативности? Свакако не, јер нико не сарађује са коловођама терориста и сепаратиста. Европејства? Шта би остало од Европе, ако би шефови њених држава и влада преговарали са лицима са међународних потерница, са сепаратистима и терористима! Или је, можда, неко оценио да ће Србија прихватањем дијалога на највишем нивоу сатерати Тачија у дефанзиву, јер се, са сигурношћу зна, да он неће прихватити разговоре о статусу, подели, враћању узурпиране приватне и државне имовине... Таква процена била би наивна, јер Србија нема посла са Тачијевом искључивошћу, већ са ставовима наведене „тројке“. Тешко је замислити да би, у овом часу, било који ниво српског представљања у дијалогу, натерао „тројку“ на компромис, камоли у дефанзиву.

Иначе, ако председник Републике има ваљане разлоге да одбије сусрет, руковање и разговор са Тачијем, онда то могу бити само важни политички, никако протоколарни разлози. Претпостављам да је иза таквог става оцена да би сусрет са Тачијем нанео штету Србији, њеним интересима. Зар ти исти разлози не стоје и када је реч о премијеру, утолико пре што, по Уставу, Влада утврђује и води и унутрашњу и спољну политику Србије, а не председник Републике. По мом мишљењу, нико ко представља, ко оличава, укупност интереса и међународни дигнитет Србије, не треба да се састаје, нити да води разговоре било са Тачијем, било са „председником Косова“, јер, у садашњим условима, тим сусретима нема шта да добије, већ може само да изгуби. На престижу и међународном кредибилитету свакако, али није тешко предвидети и врло конкретне штете. Са руковањем, или без руковања, са потписивањем или парафирањем, било „споразума, било „заједничке декларације“ о добросуседству, сарадњи, или чему већ. То што се српски премијер нашао за столом Савета безбедности УН, за којим је седео и Тачи, није преседан, или зелено светло за билатерална руковања или разговоре „два премијера“.

Тадић се руковао са Тачијем тек након одласка са обједињене председничко-премијерске дужности. Не верујем да то може бити аргумент, поготову не

Ако је Србија озбиљна држава...

Пише: Живадин Јовановић
среда, 10 октобар 2012 20:34

узор, садашњим носиоцима председничке, односно, премијерске функције, да се и они рукују са Тачијем. Постоји хиљаду прикладнијих начина да се докаже да су бољи од претходних властодржаца, па чак и да као представници „Србије као озбиљне државе“ поштују континуитет, него што би било руковање и дијалог са Тачијем. Не верујем да је српски премијер питан за сагласност да за „потковицом“ у СБ УН седне и Тачи, као што сада не верујем да неко са стране може принудити нашег премијера или носиоца било које уставне институције Србије, да се рукује, седне, преговара, или да нешто парафира или потписује са Тачијем. За тако нешто, питају се председник, Влада, премијер, Народна скупштина, а не било ко изван Србије.

Разлог што су до сада, по оцени самог председника Републике, потписани договори штетни за Србију, није у ниском нивоу преговарача, већ у штетној политици коју су преговарачи следили. Неопходно је ревидирати и подићи квалитет државне политике, а не ниво преговарача. Државни врх свака озбиљна држава чува од неизвесних и ризичних ситуација, поготову од лукаштина и пожуривања од стране очева и кумова „независног Косова“.

Ако је Србија озбиљна држава. Или, ако жели то да постане.